

tésznek is üzent ugyanezért, grófnéról azonban elfelejtett gondoskodni. A gyertyákat ugyan meghozatta, de a szolgák akkor kezdték azokat a csillárokba elhelyezni, amikor a vendégek már szállingóztak. Az új selyemfüggönyök vasalatlanul, gyűrötten kerültek föl. A meghívók a fiókban maradtak, ezért már csak a személyzetre számíthatott mint előkelő sokaságra. Nem volt elég báli ruha sem, így mindenki a maga ötletessége és ízlése szerint díszítette a ruháját. Színesre festett tollak, tarka szalagok röpködtek, báli cipők keveredtek a mindennap használatosakkal.

A királyné titkolt bosszúsággal érkezett a bálra – dühös volt a kancellárra a két gróf miatt –, ott aztán egyből felismerte a szedett-vedett társaságban a saját szolgálait, akik a szemük sarkából állandóan feléje pislogtak. A zenekar hamisan és rossz ritmusban játszott. Tétován indult el a tánc, a párok akadozva járták a keringőt, a polkát. A királyné borús arccal állt a parketta szélén, már csak abban reménykedett, hogy hamarosan hozzá lép Andrej herceg, és táncolni kéri. Minden közeledő fiatalemberre összezsérent. Csak ne a lovász, és lehunyta a szemét, amikor a lovász elment előtte, csak ne a kulcsár, és halkán felsóhajtott, amikor a kulcsár rávetette tekintetét, csak ne a kamarás, és gyorsan lehajolt, amikor meglátta a kamarást, csak ne a kiskukta, nyögte, jaj, csak ne az étekhordó. Múltak a percek, a félórák. Rágt a szája szélét, és egyre felhősebbé vált a tekintete. A kis batiszt zsebkenő, amit nyugtalanul szorongatott, izzadságtól elnehezülten kihullott a kezéből. Csakhogy hiába várt, nem jött hozzá senki. Végül éjfélkor nem bírta tovább, sziszegve átkot szórt a táncoló álvendégekre, sarkon fordult, és dühösen a kijárat felé masírozott. Kilépett a hűs levegőre, szerencsétlennek, mindenkitől elhagyottnak érezte magát. Nem tudhatta, hogy a kancellár már elindult Andrej herceg fehér egyenruhájában, messziről illatozik a kölnitől, és a bálterem felé tart, ahol aztán szembesül a teljes kudarccal, és már másnap beadja a lemondását.

A királyné zokogva zárkózott be a szobájába. Keserű könnyei szétmázolták arcán a púdert. Mit tudják ezek, mi a spontaneitás! Illúzió! Pontos időzítés! Hely, idő, cselekmény, és a görög dráma! Faragatlan tuskók!

Hajnal felé lecsillapodott. Levélpapírt húzott maga elé, mert szándékában állt valahogyan kiengesztelni a királyt. Mit írjak neki? – törte a fejét. Hazudjam azt, hogy ő lehetett volna Kuragin, és együtt szökhettünk volna? De csak gyerekes ákombákomokat firkált a papír szélére. Eh, mindig ez a céció: összeveszni, kibékülni.

Hogy unta már!

Horváth Elemér

METAMORFÓZISOK

egy jó könyvet olvasni pontosan olyan öröm
mint elnézni egy kavicsot a víz fátyla alatt
egy idő múlva kívül leszek magamon
kavics vagyok és könyv vagyok
és egyáltalán nem fárasztó a patak
s egyáltalán nem fárasztó hogy olvas valaki

fűben heverni s nézni az eget
ugyanilyen öröm
egy idő múlva nem tudom hogy végtelen s üres
egy idő múlva fű vagyok

LEHET HOGY...

fiatalon fontos volt nekem hogy mondjak valamit
most öregem kevésbé fontos már
vagy éppenséggel eszembe se jut
lehet hogy nem vagyok jó költő
lehet hogy nem is vagyok költő
szeretek játszani a szavakkal
lehet hogy ennyi az egész

PERSPEKTÍVA

holnap vagy ezer év múlva nem tudható
a bolygónkon ahol vergíliusz
és milton írt egy hideg meteor
– kozmikus porszem igazán –
véget vet minden életnek
technológiánk valószínűleg
előre tudatja velünk a végzetünk
(ahhoz hogy kikerüljük nem elég)
s ez az intermezzo ami az életünk
és a történelmünk nincsen többé
lehet hogy befejezem versemet
s lehet hogy nem alkonyodik
rágóújtok kinézek az ablakon
ahol a világ még csupa remény